Sel aeal teenis Raganiti mõisas üks noor neiuke, nimega Mareilis. Tema nägu oli kui õitsewad nurme-lilled, tema leha kui sirge mänd, ja kes tema silmi waatas, se arwas sinist merd nägema. Selle kõrwas oli neiuke ka agar ja usin, ikka röömus ja lahke, ja üksi se tegi temale pahandust, et pea läbi aasta ikka tulewalgusel pidi magama minema. Mareilis magas weikeses kambris paksu müüride wahel, weike aken oli wiltu müüri sisse raiutud, kust Jaanipääwa aeal küll päike wähe aega sissepaista wõis, kuu aga iialgi mitte. Selle üle pahandas ennast Mareilis, sest tema oli hoidlik ja ei tahtnud ka leiwawanemate tüünalt ilma-asjata kulutada.

Prooli mõisa kutsar oli Juurisk; se oli kaugelt Mareilis'i sugulane, oli wirk ja hakkaja pois ja kandis sugulakest sügawas südames, ilma et asjad nende wahel õiete kosunud oletsiwad. Mareilis ei olnud koguni mitte wirgu nooremehe wasta, aga kena nooruse-põli ja iseoma kenadus oliwad teda natuke ülemeelelisels teinud; tema tahtis natuke nooremehe üle walitseda, enne kui ennast tema walitsuse alla heitis ja piinas teda ülemeelelise naljaga. Sellest ei saanud Juurisk aru, ni tark tema ka muidu oli ja waewas ennast mõttetega, mida tõik need tunnewad, kelle noort südant kats hiilgawad sinisilma sütitasiwad.

Ühel õhtul oli noor Juurisk omast leiwaherrast ratsa linna saadetud, sõitis Raganiti mõisast mööda ja tahtis paar silmapilku kallikesega kõneleda. Se istus õues suure pärna all ja wahtis mõtetes taewa poole. Kui noormees omast südame-tuksumisest juttu tegi, kõlas helisew naer neiu suust, tema näitas sõrmega kuu poole ja ütles: „Lellepoeg, tee et kuu minu aknad walgustab, siis tahan Sinu omane olla.“ Kui Juurisk seda kuulis, laskis tema hobust sammuda, sest tema tundis seda aknad, teadis et kuu selle sisse ei paista ja pilkamine tegi tema südamele walu. Kui tema aga Karalaane metsa jõudis ja kuu risttee peal läbi mändade paistis, mõtles tema: „Wõiks ma ülesse sõita, ja kuu jutule sada, siis saks korda.“ Sest kui Littawi mees oma hobuse selgas on, siis peab tema kõiki kergeks asjaks. Sel silmapilgul tõstsiwad wõigu esimesed jalad ennast ülespidi, noormees nägi metsa ja Raganiti mõisa oma all ja mõne silmapilgu pärast laskis tema hobust sammuda, sest tema oli kuu kõrwas, kes tasakesti oma teed käis. Littawlased on knulsad hobuselauplejad ja Juurisk teadis, et hea ei ole oma tahtmist järsku awaldada. Esiteks räägitakse ilmast, wiljakaswust, loomatoidust ja mis muud tuhn tuleb ja siis pööratakse targu asja poole. Sedawiisi tegi ka Juurisk, aga kuu ei pannud meest